

A Régiók Bizottsága saját kezdeményezésű véleménye – A helyi és regionális önkormányzatoknak a nők elleni erőszak megelőzésére és az áldozatokkal való fokozott törődésre irányuló kiemelt intézkedései

(2010/C 79/02)

A RÉGIÓK BIZOTTSÁGA

- megjegyzi, hogy a nők elleni erőszak az alapvető emberi jogok és szabadságok súlyos megsértése, és akadályozza a nemek közötti esélyegyenlőség megvalósítását;
- emlékeztet arra, hogy az Európai Unió egyik alappilléret képező gazdasági és társadalmi kohézió nem valósítható meg mindaddig, amíg a népesség fele, csak azért, mert nő, személyes és szakmai fejlődése során akadályokkal kénytelen megküzdeni, és testi-lelki épsége is veszélybe kerül;
- hangsúlyozza az uniós intézmények fellépésének fontosságát, elismerve ugyanakkor a szubszidiaritás elvénél, valamint a helyi és regionális önkormányzatok e téren betöltött szerepének jelentőségét, és támogatva intézkedéseik fejlesztését és összehangolását;
- arra ösztönzi a helyi és regionális szintű döntéshozókat, hogy tervezési és közigazgatási tevékenységeik során vegyék figyelembe a nők biztonságát és az ellenük közterületen elkövetett erőszakos cselekmények megelőzésének lehetőségeit, különös tekintettel az olyan szükséges intézkedésekre, mint a közvilágítás, a tömegközlekedési és taxiszolgáltatások megszervezése, a parkolók, valamint a lakó- és középületek tervezése és kialakítása;
- sürgeti a helyi és regionális önkormányzatokat, hogy támogassák a jogszabályok elfogadásáért felelős intézményeket abban, hogy hozzanak nemi szempontokat alapul vevő, a nők és a férfiak közötti egyenlőséget célzó jogszabályokat, a nemi alapú erőszakot globális és átfogó módon kezelve és a diszkrimináció és az egyenlőség témakörén belül tárgyalva, a nők elleni erőszak kérdését olyan strukturális és politikai problémaként közelítve meg, amely az összes hatóság és a polgárok részéről is szilárd elkötelezettséget kíván.

Előadó: Juan Vicente HERRERA CAMPO (ES/EPP), Castilla y León regionális kormányának elnöke

I. POLITIKAI AJÁNLÁSOK

A RÉGIÓK BIZOTTSÁGA

1. megjegyzi, hogy a nők elleni erőszak az alapvető emberi jogok és szabadságok súlyos megsértése, és akadályozza a nemek közötti esélyegyenlőség megvalósítását;

2. emlékeztet arra, hogy az Európai Unió egyik alappilléret képező gazdasági és társadalmi kohézió nem valósítható meg mindaddig, amíg a népesség fele, csak azért, mert nő, személyes és szakmai fejlődése során akadályokkal kénytelen megküzdeni, és testi-lelki épsége is veszélybe kerül;

3. jelzi, hogy általános problémával állunk szemben. Ez a társadalmi mételey a keleti és a nyugati kultúrákban egyaránt mindenhol jelen van. Az 1995 szeptemberében Pekingben tartott nőügyi világkonferencián kijelentették, hogy a nők elleni erőszak a világ leggyakrabban elkövetett bűncselekménye: „a nők elleni erőszak a nők és a férfiak közötti, hagyományosan egyenlőtlen és a férfiak dominanciájához, a nők elleni diszkriminációhoz és szabad fejlődésük akadályozásához vezető erőviszonyok megnyilvánulása. [...] A nők elleni erőszak azokban a kulturális mintákban gyökerezik, amelyek fenntartják a családban, a munkahelyen, a helyi közösségben és a társadalomban a nőkre kiosztott alárendelt szerepet”;

4. elismeri, hogy a nők közéleti szerepének a múlt században bekövetkezett fokozatos növekedése az egész társadalom előnyére vált, mivel a nők hozzájárulásai révén a kultúra, a felsőoktatás, a politika, a tudomány, a gazdaság stb. területe mind gazdagodott;

5. támogatja a nők szabadságának és teljes körű fejlődésének előmozdítását célzó erőfeszítéseket, és elítéli a nőket fenyegető és korlátozó ideológiákat és gyakorlatokat. A nők elleni erőszak sérti a demokratikus társadalmak legfontosabb alapelveit;

6. megállapítja, hogy a nők elleni erőszak az iskolázottságtól és a kulturális háttértől függetlenül valamennyi társadalmi rétegnél, az Európai Unió minden tagállamában megfigyelhető;

7. felhívja a figyelmet az erőszaknak ezt a formáját elszenvedő nők és fiatalok jogainak és szabadságainak ilyen jellegű, elfogadhatatlan megsértésére;

8. megjegyzi, hogy mind a nők elleni erőszak felszámolására irányuló megelőző munka, mind pedig az erőszak elleni küzdelem és a megfelelő megoldások felmutatása elsőrendű célkitűzés a testi és morális integritás megőrzéséhez és a nemek közötti egyenlőség biztosításához, továbbá a települések és a régiók jobb gazdasági és társadalmi fejlődéséhez;

9. szükségesnek tartja a nemek közti egyenlőség tekintetében a helyzet felmérését, mivel ez képezi a polgárok igényeihez igazodó szociálpolitika keretén belül meghozott hatékony intézkedések alapját;

10. kijelenti, hogy a nők elleni erőszak a nők és a férfiak közötti egyenlőtlen fenntartó társadalmi struktúrákban gyökerezik, és hogy felszámolásához előtérbe kell helyezni a nemek közti valódi egyenlőség megvalósulását célzó politikákat. Az egyenlő bánásmód azt jelenti, hogy a nőknek és a férfiaknak egyforma lehetőségeik vannak környezetük és életük kialakítására, illetve hogy az élet minden területén egyenlő jogaik, esélyeik és kötelezettségeik vannak;

Helyi és regionális autonómia és szubszidiaritás

11. megállapítja, hogy a helyi és regionális önkormányzatok vannak a legközelebb a polgárokhoz, és ők azok, akik képesek az értékek mindennapi életbe való átültetésére, illetve a gazdaság-, az oktatás- és a szociálpolitikáknak a mindennapi életben való alkalmazására. A „Nemek közötti egyenlőség a helyi életben európai chartája”, amelyet a nemek közötti egyenlőség 5. cselekvési programjának keretében dolgozott ki az Európai Települések és Régiók Tanácsa, elismeri, hogy a nemek közötti esélyegyenlőséggel foglalkozó politikák a helyi és regionális szinten valósíthatók meg a leghatékonyabban;

12. megjegyzi, hogy a chartát aláíró helyi önkormányzatok a 22. cikkben elismerik, hogy a nemi alapú erőszak az alapvető emberi jogok sárba tiprását jelenti, és kötelezettséget vállalnak, hogy különféle politikákkal és intézkedésekkel fellépnek ellene;

13. kijelenti, hogy az uniós intézmények elismerik, hogy a különféle intézkedések sikere attól függ, hogy milyen mértékben képesek felhasználni a helyi és regionális önkormányzatoknál már rendelkezésre álló gyakorlatokat és erőforrásokat. Ezért ezek – a polgárokhoz a legközelebb álló – szervek a legalkalmasabbak arra, hogy megfogalmazzák a polgárok véleményét és aggodalmait, hatékony megoldásokat keressenek, és hogy támogassák az európai politikákat;

14. úgy véli, hogy a helyi és regionális önkormányzatokra komoly felelősség hárul e kérdésekkel kapcsolatban, emellett pedig nagy tapasztalattal, bevált gyakorlatokkal és mind az áldozatokkal, mind az elkövetőkkel kapcsolatos programokkal is rendelkeznek;

15. hangsúlyozza az uniós intézmények fellépésének fontosságát, elismerve ugyanakkor a szubszidiaritás elvének, valamint a helyi és regionális önkormányzatok e téren betöltött szerepének jelentőségét, és támogatva intézkedéseik fejlesztését és összehangolását;

Előrelépés a szabályozás terén

16. hangsúlyozza, hogy számos nemzetközi nyilatkozat és nemzeti jogszabály tükrözi az annak tudatosítására irányuló, egyre növekvő igyekezetet, hogy a nők elleni erőszak az emberi jogok megsértésének számít;

17. figyelemre méltónak tartja a nők elleni erőszak felszámolását célzó szabályozás terén a tagállamokban, valamint a helyi és regionális önkormányzatoknál végbement előrelépést, és felhívja a figyelmet a tapasztalatcsere ösztönzésének fontosságára a szabályozás, illetve annak végrehajtása témájában. Rávilágítanak a kérdés jelentőségére és annak fontosságára, hogy meglegyenek az ahhoz szükséges jogalkotási intézkedések, hogy a megelőzés, valamint az áldozatokkal való mindenre kiterjedő törődés révén fel lehessen számolni az erőszakot;

18. megjegyzi, hogy a közösségi jog egyik alapelve a férfiak és nők közötti esélyegyenlőség megvalósítása, amint azt az 1997-es Amszterdami Szerződés (a 2. és 3. cikkben) szövege is tükrözi, amikor kimondja, hogy az Európai Unió küldetése a férfiak és a nők közötti egyenlőség előmozdítása, az összes politikában és programban érvényesítve ezt az elvet;

A nők elleni erőszak fogalma

19. elismeri, hogy a „nők elleni erőszak” fogalmára többféle meghatározás létezik, a legszélesebb körű elfogadottságnak azonban a nőkkel szembeni erőszak felszámolásáról szóló, az ENSZ Közgyűlése által 1993. december 20-án a 48/104. sz. határozattal elfogadott nyilatkozat fogalom meghatározása örvend, amely az 1. cikkben a következőképpen szól: **az e nemhez tartozás alapján elkövetett minden erőszakos cselekmény, amely testi, szexuális vagy lelki sérülést vagy szenvedést eredményez, illetve eredményezhet a nők számára, ideértve az ilyen cselekményekkel való fenyegetést, a kényszerítést és a szabadságtól való önkényes megfosztást, a köz- és a magánéletben egyaránt.** Az itt előterjesztett véleménytervezet ezt a fogalom meghatározást veszi alapul;

A Régiók Bizottsága észrevételei

20. úgy véli, hogy a nemi alapú erőszak felszámolása az Európai Unió nemek közötti egyenlőséget célzó fellépésének egyik kiemelt területe, amint az a Régiók Bizottsága 2006. december 6-án elfogadott, *A Bizottság közleménye a Tanácsnak, az Európai Parlamentnek, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának: A nők és férfiak közötti egyenlőségre vonatkozó ütemterv (2006–2010)* tárgyban írt véleményében is szerepel;

21. megállapítja, hogy számos állam felismerte ennek a társadalmi problémának a súlyát és azt, hogy integrált megoldásokra van szükség. Az Európa Tanács 2006. november 27-én elindította a nők elleni erőszak leküzdését célzó kampányt. A kezdeményezés három – kormányközi, parlamentáris, valamint helyi és regionális – síkon zajlik, elismerve ezzel a polgárokhöz legközelebb álló kormányzati szervek részvételének fontosságát;

22. megállapítja, hogy a problémakörrel rendelkezésre álló információk alapján korántsem kapunk teljes képet a témáról. Ez nyilvánvaló hátrányt jelent a nők számára a teljes körű társadalmi részvétel tekintetében;

23. támogatja a nőkkel szembeni erőszak elleni, megelőző és társadalmi tudatosító intézkedések által folyó küzdelmet, és állást foglal a megfelelő szolgáltatások és gyakorlatok alkalmazása mellett a migránsok (főként a nők és a gyermekek) hamis migrációs ajánlatokról, illetve kizsákmányolásról való tájékoztatása, valamint az áldozatokkal való törődésre és védelmükre irányuló intézkedések érdekében;

24. úgy véli, hogy ennek az összetett jelenségnek a teljes körű megértéséhez a nőkkel szembeni erőszakot és annak össze megnyilvánulási formáját több nézőpontból is meg kell vizsgálni:

- Egyrészt a tisztán jogi álláspont szerint a nemi alapú erőszak aláássa a demokratikus értékeket és az áldozatok alapvető jogait.
- Másrészt figyelembe kell venni az egészségügyi szempontokat is, mivel ez a fajta erőszak súlyos következményekkel jár az áldozatnál eső nők egészségére nézve. (Az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlése által 2002. szeptember 27-én elfogadott, a nők ellen elkövetett, családon belüli erőszakra szóló 1582. sz. ajánlás kimondja, hogy a 16 és 44 év közötti nők esetében a családon belüli erőszakot tartják a fő halál- és munkaképtelenségi oknak. Ez a fajta erőszak ebben a korcsoportban több nő halálát okozza, mint a rákbetegség, a közúti balesetek vagy a háború).
- Szociális szempontból garantálni kell a nők számára a szociális szolgáltatásokhoz – pl. munkahelyhez, anyagi támogatáshoz, illetve lakáshoz – való hozzáférést.
- Emellett figyelembe kell venni a nevelés szempontját mind az iskolai oktatás keretében az értékek átadását, mind pedig az összes szocializációs tényezőt – családot, médiát – illetően.

25. támogatja a helyi és regionális önkormányzatok által a nők elleni erőszak felszámolása érdekében megkezdett kezdeményezéseket és projekteket, valamint a bevált gyakorlatok cseréjét;

26. elismeri, hogy az erőszak elleni fellépés elengedhetetlen feltétele annak, hogy az Európai Unióban megteremthessük a szabadság, a biztonság és a jogérvényesülés térségét, az erőszak következményei és a felszámolásához szükséges intézkedések azonban komoly gazdasági és társadalmi kihívást jelentenek;

27. úgy véli, hogy a szexuális célú emberkereskedelem és a kizsákmányolás minden más formája sérti az egyének alapvető jogait. Az emberkereskedelem az egyének emberi méltóságának, valamint életükről és testükről való saját döntési joguknak a komoly megsértése. A szexuális célú emberkereskedelem elsősorban fiatal nőket és lányokat érint. A rabszolgaság egy modern formája ez, amely aláássa a közös európai értékeket és az alapvető emberi jogokat, és emiatt súlyos akadályt jelent a társadalmi és a nemek közötti egyenlőség terén;

A nők elleni erőszak gazdasági következményei

28. felhívja a figyelmet a nőkkel szembeni erőszak miatt a tagállamokbeli helyi és regionális önkormányzatokra háruló közvetlen és közvetett gazdasági költségekre. Az áldozatok életére gyakorolt különféle hatások azok szakmai pályafutására, valamint testi, lelki és társadalmi egészségére is rányomják bélyegüket. Ezenkívül a nők elleni erőszaknak tanújává váló más családtagok – különösen a gyermekek – egészségére és jólétére is kihatnak, a hosszú távú egészségi problémák kezelésének költségei pedig gyakran a helyi és regionális önkormányzatokra hárulnak. Ezekhez a közvetett költségekhez, amelyek árúk és szolgáltatások formájában, valamint az áldozatok jóléte kapcsán mérülnek fel, hozzá kell adni az e helyzetet következtében felhasznált céltzott vagy általános forrásokból fedezett közvetlen költségeket. A számítások eredményei igazolják a megelőzési programok szükségességét, amelyek költsége az erőszak társadalmi „költségéhez” viszonyítva igen alacsony;

29. hangsúlyozza, hogy a társadalom egészét érintő következményeket tekintve a kérdés mindenképpen kiemelt fontosságú társadalmi problémaként kezelendő, mivel nemcsak egyéneket, családokat és a társadalmat érinti, hanem a nemzetek gazdasági fejlődését is akadályozza;

30. aggodalmát fejezi ki a Carol Hagemann-White által az Európa Tanács részére készített, az ET-tagállamok által a nők elleni erőszak megfékezése érdekében elfogadott intézkedésekről szóló 2006-os tanulmányban szereplő adatokkal kapcsolatban. A tanulmányból kiderül, hogy a 16 éven felüli európai nők 12–15 %-a élete során legalább egyszer bántalmazásnak volt kitéve párkapcsolatában, olykor akár a kapcsolat felbomlása után;

31. támogatja az Unión belül 1997-ben elindított, a nőkkel szemben elkövetett erőszak felszámolását célzó Daphne kezdeményezéseket. A 2007–2013-as időszakra elfogadták a Daphne III programot, melynek célja egyrészt olyan programok kidolgozásának támogatása, amelyek az erőszak minden formájával szemben védelmet nyújtanak a gyermekeknek, a fiataloknak és a nőknek, másrészt pedig magas szintű egészségvédelem és társadalmi kohézió megvalósítása. A program számára 116,85 millió eurót különítettek el. Ez a program továbbá a multidiszciplináris hálózatok tevékenységét is elősegíti, és a finanszírozott projektek előrehaladtával megismerhetők az illetékes szervek fellépésének szükséges elemei és feltételei;

A Régiók Bizottsága ajánlásai

32. arra kéri a tagállamokbeli helyi és regionális önkormányzatokat, hogy kövessék az Egészségügyi Világszervezet ajánlását, amely felhívja a figyelmet arra, hogy támogatni kell a nők elleni erőszak okainak, következményeinek és költségeinek, valamint a hatékony megelőző intézkedéseknek a feltárását célzó kutatásokat, hogy ezek az adatok a fellépés és a megelőzés alapjául szolgálhassanak, és segítségükkel jobb képet kapjunk a meghozott intézkedések hatékonyságáról;

33. megismétli, hogy a helyzet jobb megismeréséhez, valamint az egyenlőbb, illetve jobb gazdasági, szociális és jóléti mutatókkal bíró társadalom megvalósítását célzó különféle stratégiák és gazdasági/szociális intézkedések kiigazításához olyan tanulmányokra van szükség, amelyek adatokkal szolgálnak nemek, kor, szociális helyzet és egyéb nemi mutatók szerinti bontásban;

34. kéri egy rendszer és a legjobb gyakorlatok kidolgozását, amelyek segítségével a helyi és regionális önkormányzatok egységes és összehasonlítható statisztikákat gyűjthetnek az erőszak, valamint nők és a férfiak közötti egyenlőséggel kapcsolatos politikák tekintetében, a problémával kapcsolatos tudatosság növelése és annak érdekében, hogy mind a politikai és gazdasági, mind az ezzel a problémával összefüggő egyéb döntések meghozatala tekintetében hatékony intézkedéseket lehessen javasolni;

35. kéri, hogy végezzenek egy európai szintű tanulmányt, amely képet adna arról, hogy a nők elleni erőszak milyen mértékű az egyes régiókban. Ezáltal megismerhető volna a probléma mértéke, és új javaslatokat lehetne tenni annak felszámolására. A tanulmányokat olyan egységes kritériumoknak megfelelően kell elvégezni, amelyek egyértelmű fogalom meghatározást tesznek lehetővé, és lefedtetik a fellépés elveit és szabályait;

36. hangsúlyozza, hogy több figyelmet kell fordítani az oktatásra, amely a család mellett a gyermekek szocializációjának legfontosabb tényezője. Nagyon fontos, hogy érvényesíteni kell a férfiak és a nők közötti esélyegyenlőség elvét, és az oktatás minden szintjén és területén képzési, megelőzési és tudatosságnövelő stratégiákat kell életbe léptetni a nők elleni erőszak tekintetében;

37. azt javasolja, hogy az egész lakosságot célzó tudatosságnövelő kampányokat kellene folytatni, hogy a nemi alapú erőszakot többé ne magánügyként kezeljék, és az ellene való küzdelemben mindenki részt vegyen;

38. az egész népesség mozgósítása érdekében olyan fellépéseket sürget, amelyek elítélik a nők méltósága elleni, agresszív és diszkriminatív magatartásformákat, és amelyek célzott mondani-valóval fordulnak az egyes célcsoportokhoz (fiatalok, áldozatul esett nők, erőszakoskodó férfiak, fiatalok, valamint a kérdésben közvetlenül nem érintett férfiak és nők). Ugyanakkor biztosítani kell az erőszakot elkövetőkre kiszabott szankciók végrehajtását;

39. hangsúlyozza, hogy a társadalomból ki kell szorítani a férfiasságról és a nőiességről alkotott, a gazdasági, társadalmi és politikai hatalmi egyenlőtlenséget feltételező felfogásokat, amelyek a reklámok, a média és a tananyagok útján terjednek, és új, igazságosabb és egyenlőbb alternatív értelmezési formákat kell javasolni;

40. megerősíti, hogy azok a tagállamok, ahol folyik ilyen képzés, kedvező eredményeket értek el az oktatás, a jog, az egészségügy, a lélektan és a szociális szolgáltatások, valamint a biztonsági erők területén dolgozó szakemberek képzése terén. Ezek célja az, hogy idejében fel lehessen tárni a nemi alapú erőszakkal kapcsolatos eseteket, és szakszerűbb támogatást tudjanak nyújtani;

41. sürgeti, hogy minden egyes önkormányzat szavatolja az erőszak áldozataul eső nők biztonságát megfelelő intézkedések, például az olyan személyi-rendvédelmi és technológiai erőforrások bővítése révén, amelyek garantálják ezeknek a nőknek a fizikai és személyes integritását;

42. támogatja a nők elleni erőszak felszámolásáért küzdő NGO-k által különböző szinteken végzett jelentős munkát és az ezekkel a civil szervezetekkel való aktív együttműködést – többek között megfelelő logisztikai és pénzügyi segítségnyújtás formájában;

43. azt javasolja a helyi és regionális önkormányzatoknak, hogy fogadjanak el olyan intézkedéseket, amelyek garantálják az áldozatokkal való átfogó törődést, a speciális erőforrásokhoz való hozzáférést mind az érintett nők, mind az általuk eltartott személyek számára, lehetőség szerint azonnal ideiglenes szállást biztosítva nekik. Ezenkívül életkoruk és a szülőktől való függőségi viszonyuk alapján különösen veszélyeztetett, és ezért szintén a nemi alapú erőszak áldozatainak tekintendő kiskorúak védelmét szolgáló intézkedési programok beindítását is javasolja;

44. arra ösztönzi a helyi és regionális szintű döntéshozókat, hogy tervezési és közigazgatási tevékenységeik során vegyék figyelembe a nők biztonságát és az ellenük közterületen elkövetett erőszakos cselekmények megelőzésének lehetőségeit, különös tekintettel az olyan szükséges intézkedésekre, mint a közvilágítás, a tömegközlekedési és taxiszolgáltatások megszervezése, a parkolók, valamint a lakó- és középületek tervezése és kialakítása;

45. sürgeti a helyi és regionális önkormányzatokat, hogy támogassák a jogszabályok elfogadásáért felelős intézményeket abban, hogy hozzanak nemi szempontokat alapul vevő, a nők és a férfiak közötti egyenlőséget célzó jogszabályokat, a nemi alapú erőszakot globális és átfogó módon kezelve és a diszkrimináció és az egyenlőség témakörén belül tárgyalva, a nők elleni erőszak kérdését olyan strukturális és politikai problémaként közelítve meg, amely az összes hatóság és a polgárok részéről is szilárd elkötelezettséget kíván;

46. emlékeztet arra, hogy az uniós helyi és regionális önkormányzatok valamennyi területen kötelesek garantálni a nők és a férfiak közötti egyenlő bánásmódot: gazdaság, oktatás, politika, munkaerőpiac – ahogyan azt a férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról szóló 2006/54/EK irányelv, továbbá a nők és férfiak közötti egyenlő bánásmód elvének az árukhoz és szolgáltatásokhoz való hozzáférés, valamint azok értékesítése, illetve nyújtása tekintetében történő végrehajtásáról szóló 2004/113/EK irányelv is kimondja. Csakis ott érhető el magasabb szintű igazságosság és jobb gazdasági és társadalmi fejlődés, ahol maximálisan tiszteletben tartják a nők és a férfiak közti esélyegyenlőséget;

47. hangsúlyozza, hogy a helyi és regionális önkormányzatok között ösztönözni kell a tudatosító kampányokkal, a megelőző intézkedésekkel, a szakemberek képzésével és az erőszak áldozataul eső nőkkel való törődéssel kapcsolatos bevált gyakorlatok cseréjét;

48. azt ajánlja, hogy – amennyiben még nem léteznek ilyenek – hozzanak létre olyan speciális egységeket a témával foglalkozó biztonsági, egészségügyi, jogi és szociális szerveken belül, amelyek a nőkkel szembeni erőszak esetén szakszerű ellátást nyújtva tudnak intézkedni. Ezenkívül meg kellene vizsgálni annak módzatait, hogy segélyhívó szolgáltatásokat, például anonim, ingyenes telefonos segélyszolgálatokat alakítsanak ki, illetve kihasználják az IKT által nyújtott új lehetőségeket az erőszakos cselekmények áldozatait és/vagy az erőszakos helyzetekkel szembeálló vagy azoknak kitett személyek számára nyújtott online

tanácsadás és panasztételi eljárások során. Ezeknek a szolgáltatásoknak meg kellene könnyíteniük a megfelelő orvosi és igazságügyi orvostani vizsgálatokhoz és kezeléshez, valamint a poszttraumatikus pszichológiai és szociális támogatáshoz és jogi segítségnyújtáshoz való hozzájutást is;

49. javasolja, hogy általánosan be kell vezetni olyan speciális, minőségi programokat, melyek célja az agresszív viselkedés megváltoztatása, az erőforrások optimális felhasználása érdekében elősegítve a már meglévő tapasztalatok cseréjét;

50. arra kéri az uniós intézményeket és a tagállamokbeli helyi és regionális önkormányzatok vezetését, hogy indítsanak be olyan speciális, minőségi programokat, amelyek célja, hogy a szükséges gondoskodást nyújtsák mind a nemi alapú erőszakot elszenvető vagy elszenvedett nők, mind az általuk eltartott személyek számára;

51. arra kéri a helyi és regionális önkormányzatokat, hogy a „nők elleni erőszak” fogalmára az ENSZ Közgyűlése által 1993. december 20-án elfogadott 48/104. sz. határozat fogalommeghatározását alkalmazzák;

52. ajánlja a különösen veszélyeztetett nőkre irányuló speciális intézkedések alkalmazását, ilyenek a fogyatékkal élő és a bevándorló nők, azok a nők, akik alacsonyabb szociális védelmi szintet biztosító környezetben, például vidéken vagy elhanyagolt városrészben élnek, valamint a halmozott szociális problémák miatt különleges segítségre szoruló, például a mentális egészségi problémákkal küszködő és a kábítószerfüggő nők;

53. energikus erőfeszítéseket tart szükségesnek a szexuális célú kizsákmányolást, a kizsákmányoló munkaviszonyt (házimunka, étkeztetés, gyermek-, idős- vagy beteggondozás), az üzletszerű házassági piacot és a szervkereskedelmet célzó emberkereskedelem és egyéb kizsákmányolási formák, valamint a női genitális csonkítás és a kényszerházasság gyakorlata elleni küzdelemhez. Arra is szükség van, hogy fejlesszük és értékeljük az erőszak említett formáinak megakadályozására és felszámolására szolgáló, nemzeti és nemzetközi szinten létező módszereket és modelleket. A véleményformáló és a polgárok tudatosítását célzó általános intézkedések döntő jelentőségűek a probléma megoldása szempontjából;

54. a női nemi szervek megcsonkítása tekintetében a tudatosításra, a megelőzésre és az áldozatokkal való törődésre irányuló intézkedések meghozatalát ajánlja;

55. javasolja, hogy a lehető legtöbb helyi és regionális önkormányzat működtessen az erőszak áldozatává vált, illetve az erőszak veszélyének kitett nők társadalmi-foglalkoztatási integrációjára irányuló programokat, ösztönözve az ilyen nők foglalkoztatását vagy önálló vállalkozóvá válását, és képzési és foglalkoztatási tervek révén elősegítve szakmai előmenetelüket, hogy garantálható legyen anyagi függetlenségük és autonómiájuk;

56. arra kéri a helyi és regionális önkormányzatokat, hogy az erőszak áldozatait átfogó ellátásának, figyelemmel kísérésének és támogatásának javítása, valamint a nők elleni, családon belüli erőszakkal vádolt egyének elleni büntetőeljárás lefolytatásának egyszerűbbé tétele érdekében különböző területeken hozzanak létre intézményközi együttműködési és koordinációs mechanizmusokat;

57. felhívja a nők elleni erőszakkal foglalkozó összes intézményt (rendőrség, orvosi és szociális ellátóegységek), hogy alakítsanak ki összehangolt, közép- és hosszú távú cselekvési terveket az erőszak elleni küzdelem és az áldozatok védelmének biztosítása érdekében. A média hasznos eszköz lehet az ilyen összehangolt cselekvési tervekről szóló tájékoztatásban, és használni is kell azt a problémával kapcsolatos figyelemfelkeltés érdekében;

58. sürgeti valamennyi szinten a médiát, hogy vegyen részt a tudatosításban, hogy ezzel is segítse a megelőző munkát, illetve mindent megtegyen a nemi alapú erőszak felszámolása érdekében, és támogassa az olyan mechanizmusokat, amelyek biztosítják a nők elleni erőszakkal kapcsolatos információk megfelelő terjesztését;

59. a nők elleni erőszak európai szintű megfigyelőközpontjának létrehozását ajánlja, amely az 1922/2006/EK rendelet által

létrehozott Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézete keretein belül működne, és feladata az volna, hogy aktív hálózatépítő tevékenység révén előmozdítsa és koordinálja az ezzel a kérdéssel kapcsolatban elfogadott intézkedéseket;

60. az összes uniós intézmény támogatásával a Régiók Bizottsága a helyi és regionális önkormányzatok szintjén elő kíván mozdítani egy olyan közösségi politikát, melynek alapja a szabadság és a nők teljes körű állampolgári szerepvállalásának tiszteletben tartása. Ezek a fellépések az oktatási és a szociális terület olyan hatékony eljárásai révén valósulnak meg, amelyek középpontjában az erőszak megelőzése, valamint az áldozatokkal való fokozott törődés áll, különféle szakemberek képzése, valamint szociális segítségnyújtási és védelmi hálózat kiépítése révén, nagyobb személyes biztonságot garantálva.

Kelt Brüsszelben, 2009. október 7-én.

a Régiók Bizottsága elnöke
Luc VAN DEN BRANDE
